

VREEMDELING

MAURITS VAN HUIJSTEE

VREEMDELING

GEEN TIJD TE VERLIEZEN...

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284 / W062301

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Maurits van Huijstee

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Omslagbeeld: © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
mauritsvanhuijstee.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

**Ze zeggen dat de verdrinkingsdood de mooiste dood is. Je gaat
allemaal kleuren zien en je wordt heel rustig.**

Ik zie geen kleuren. En ik ben niet rustig.

Boven me, vanaf de duikplank, kijkt hij toe hoe ik verdrink.

Mijn longen staan in brand. Mijn kop spat bijna uit elkaar.

Ik moet naar boven. Ik moet mezelf redden.

Maar dat doe ik niet. Want ik kan niet zwemmen.

5

2

Eén week eerder

Ik zwem naar de bodem van de zee. Het water is helder. Ik ga steeds dieper. Een school vissen schiet voor me weg. Daar! Op de bodem ligt een grote schelp. Ik pak hem in mijn hand en schiet weer omhoog. Schuin boven me staat Kim lachend op me te wachten. Ik kan niet wachten om haar mijn schelp te geven.

Ineens wordt het donker om me heen. Waar ben ik? Ik heb geen adem meer. Hoelang nog?

Als ik bovenkom, is het nacht. Huizenhoge golven rondom me: woest, zwart water dat als een muur op me afkomt. Dan valt het over me heen, met een harde dreun.

Met een schok word ik wakker. Mijn hart bonkt in mijn keel.

Ik kijk op mijn telefoon. Vijf uur in de ochtend.

Hoe vaak heb ik deze nachtmerrie wel niet gehad?

Ik hoor een zacht geluid. Iemand praat. Het komt uit de kamer van mijn vader.

Stilletjes loop ik de gang op. Hij zit achter zijn bureau en staart naar zijn laptop. Ik zie zijn gezicht in het licht van het scherm. Hij praat in het Arabisch. Ik versta er niks van, want ik spreek geen Arabisch. Hij heeft tranen in zijn ogen. Zijn zwarte baard glimt van de tranen. Terwijl hij praat, trekt hij een USB-stick uit zijn laptop en toont deze aan de camera.

Het is een bijzondere USB-stick. De buitenkant is van goud, in de vorm van een hartje. Hij zit vast aan een zilveren ketting. Maar het meest bijzondere aan de USB-stick is dat mijn vader de ketting altijd veilig in zijn kluis bewaart. Behalve als hij midden in de nacht op zijn laptop naar de inhoud kijkt, zoals nu.

‘Baba...’

‘Yousef!’

Mijn vader schrikt. Hij klapt zijn laptop dicht, doet het gouden dopje op de USB-stick en stopt het in zijn kluis onder het bureau. Hij toetst zijn code in, zes piepjes. Dan kijkt hij naar mij, met een achterdochtige blik.

‘Jij niets gezien, toch, Yousef?’

Lang geleden, toen ik acht of negen was, heb ik per ongeluk een keertje iets gezien. Een foto van het hoofd van een man. Hij keek een beetje raar. Hij had een sticker op zijn voorhoofd met allemaal Arabische tekens erop. Ik kon het niet lezen, want ik lees ook geen Arabisch.

‘Nee, baba.’

‘Goeie jonge. Geef baba knuffel.’

Hij slaat zijn armen om me heen en pakt me stevig vast.

Ik weet niet waar ik mijn handen moet laten, want ik durf zijn rug niet aan te raken. Dus ik hou ze langs mijn lichaam, als een robot.

Mijn vader laat me los en geeft me een kus op mijn voorhoofd.

‘Ga slapen, Yousef.’

‘Ik kan niet meer slapen.’

‘Probeer, Yousef.’

Mijn vader loopt naar de gootsteen en gooit koud water in zijn gezicht. Daarna trekt hij een trui aan.

‘Ga jij niet meer naar bed?’ vraag ik. Maar ik weet het antwoord al.

Hij gaat wandelen. Dwars door ons dorp Graalkamp, naar de hei en door het Graalbos, in het pikkedonker. Zomer of winter, weer of geen weer: hij gaat altijd. Anderhalf uur lang.

Ik loop terug naar mijn kamer, doe mijn gordijn open en kijk uit het raam. Ik kijk naar mijn vader, hoe hij onder het licht van de lantaarnpaal de straat uit sloft, totdat hij door het donker is opgeslokt.

Vroeger vond ik het stoer dat mijn vader zo vroeg in het donker gaat wandelen. Nu vind ik het vreemd.

Aan de overkant van de straat ligt onze snackbar de Tuffelhook. Tuffel betekent aardappel en hook betekent hoek. Zo praten de

mensen hier. Ze hebben zo hun eigen woorden en slikken de helft van wat ze zeggen in. Praten is proat’n en kijken is kiek’n. Ik weet dat soort dingen, want ik praat ook zo. Tenminste, als ik achter de toonbank van de Tuffelhook sta. Om twaalf uur gaan we weer open.

Ik doe mijn gordijnen dicht en stap weer in bed. Mijn lichaam is moe maar mijn ogen gaan niet dicht. Ik staar naar het plafond. Ik denk aan het schoolproject waar ik nog een week voor heb en ik voel een knoop in mijn buik.

Na een half uur val ik in slaap.

Om elf uur word ik weer wakker. Het is maandag vandaag, maar ik heb meivakantie. Ik open mijn raam en kijk naar buiten. Alleen maar zon en blauwe lucht. Rechts, aan het einde van onze straat, ligt een weiland. Achter het weiland begint het Graalbos. Boven op een heuvel in het bos ligt hotel de Bosloper. Vroeger was de vader van mijn beste vriend Ties directeur van de Bosloper. Maar het hotel moest dicht, want het is een oud gebouw en er was geen geld om het te verbouwen. Nu staat het al een tijdje leeg en werkt Ties’ vader voor een ander hotel.

Ik loop naar de woonkamer en ga zitten aan de ontbijttafel, die mijn vader zoals altijd gedekt heeft met platbrood, olijven, hummus, dadels en honing.

‘Goedemorgen, baba.’

Ik zeg het zo normaal mogelijk. Alsof er niets is gebeurd

vannacht. Zo doen wij dat thuis: we praten er gewoon niet over.

Mijn vader reageert niet. Hij kijkt naar het scherm van zijn laptop.

‘Yousef? Ik kreeg dit mailtje van jouw docent, mevrouw Van Heek. Dat jij drie maanden laat bent met werkstuk.’

Er valt een pijnlijke stilte. Ik ben boos omdat Van Heek mijn vader heeft gemaïld. Maar ik schaam me nog meer dat hij er zo achter moet komen dat ik drie maanden te laat ben. En nu moet ik hem wel vertellen waar het over gaat.

‘Yousef?’

‘Ja, ik, eh... Ik moet nog iets afmaken. En daar heb ik jou voor nodig.’

Geïnteresseerd kijkt mijn vader op. Het is lang geleden dat hij mij geholpen heeft met school. Het enige waar hij goed in is, is wiskunde. Voor talen heeft hij geen talent.

‘Heb jij wiskundetoets, Yousef?’

‘Eh... Nee. Maatschappijleer. Iedereen moet een werkstuk maken over zijn stamboom.’

‘Stamboom?’

‘Ja, wie je opa en oma zijn en zo, waar je familie vandaan komt. En daarvoor moet ik een familielid interviewen.’

Ik heb maar één familielid, en dat is mijn vader. Zijn ouders zijn dood en hij heeft geen broers of zussen. Mijn moeder is gestorven toen ze mij kreeg.

Mijn vader staart me aan. Maar het is net of hij me niet ziet.

Met een blik vol pijn kijkt hij naar binnen, naar beelden uit het verleden die niemand ziet behalve hij.

De bel gaat. Ties staat voor de deur.

Ik pak de sleutels van de Tuffelhook, doe mijn schort om en ren de trap af.

3

Zes jaar geleden vroeg ik mijn vader voor het eerst iets over vroeger.

Het was Koningsdag. We waren aan het einde van de dag op ons dakterrasje. We zaten samen op onze tweepersoonsbank waar je op de een of andere manier altijd naar het midden glijdt. Het werd al een beetje koud, maar ik had een dekentje en mijn vader had zijn badjas aan over zijn werkkleding. Hij had zijn arm om me heen, ik leunde met mijn hoofd op zijn borst en samen keken we hoe de zon onderging achter het Graalbos. Mijn vader was moe maar tevreden, want hij had veel friet verkocht. Hij had een tevreden glimlach op zijn gezicht. En dat gebeurde niet vaak.

Eigenlijk was alles perfect die avond – behalve zijn shirt. Het stonk naar zweet, frituurvet en bier dat iemand per ongeluk over

hem heen had gegoooid. Ik ben erg gevoelig voor geur. Maar ik zei niks, want ik wilde het moment niet verpesten.

‘Baba... Waar komen we eigenlijk vandaan?’

‘Uit Syrië. Wij zijn gevlucht uit Syrië. Weet jij toch wel?’

Het enige dat ik nog wist, was de boottocht over zee, midden in de nacht. De huizenhoge golven die ik zo vaak in mijn nachtmerries zag. Verder wist ik niks meer. Alsof mijn geheugen ergens achter die golven lag, op een plek waar ik er nooit meer bij kon komen.

‘Ja, baba. Maar waar in Syrië?’

‘Waar? Ras al Basit. Is dorpje aan Middellands’ Zee. Water daar is blauw azuur. Jij dook daar schelpen van bodem, urenlang. En jij was pas vijf!’

Met een trotse blik keek hij me aan. Ik kon me er niks van herinneren.

‘Maar... Ik kan helemaal niet zwemmen,’ zei ik. ‘En ik ben bang voor water.’

‘Onzin, Yousef. Jij goed’ zwemmer. Geen zwemles nodig!’

Ik was de enige in de klas die geen A-diploma had. Maar ik ging er niet over door, want ik voelde dat hij het niet wilde horen. En ik wilde niet dat hij zou stoppen met praten. Want ik wilde meer vragen, over mijn moeder en mijn opa en oma, en waarom we nou eigenlijk gevlucht waren. Ik weet nog dat ik mijn mond opendeed, maar dat ik ineens moest kokhalzen vanwege de geur.

‘Wat is er, Yousef?’

‘Je shirt stinkt.’

Hij keek me even aan. ‘Je hebt de neus van je moeder. Net zo gevoelig.’

Ik weet niet zeker of het een compliment was.

‘Ik doe het uit,’ zei hij, ‘maar dan moet jij even ogen dichtdoen.’

Maar ik was tien jaar oud en een jongen van tien jaar oud moet je niet vragen om zijn ogen dicht te doen. Ik keek tussen mijn wimpers door. En vlak voordat hij de badjas weer over zijn schou- ders deed, zag ik voor de eerste keer mijn vader in zijn blote bast. En toen begreep ik waarom hij altijd een shirt aanhad, zelfs als hij ging zwemmen. Zijn rug zat onder de littekens. Als witte kabels liepen ze over zijn huid.

‘Hoe kom je daaraan?’ vroeg ik. ‘Heeft iemand je vroeger pijn gedaan?’

Ik weet nog dat hij mij woedend aankeek. ‘Niet kijken, zei ik!’ brulde hij. Toen ging hij en liet me alleen achter op het dakter- ras.

Zes jaar geleden heb ik mijn vader voor het laatst iets gevraagd over vroeger.

‘Oké, nog één keer,’ zegt Ties. ‘Klaar?’

Ik knik. We zitten inmiddels aan de vierde opname. De Tuffel- hoek is onze opnamestudio. Maar over tien minuten komt mijn vader en moeten we echt open.

Ties checkt nog een keer of onze telefoons nog altijd in de

juiste cameraposities zitten. Zijn telefoon heeft hij met tape aan het raam gehangen. De mijne leunt op een stapel servetjes op de grond, speciaal voor het eindshot.

‘En... actie!’

Ik sta achter de toonbank, met mijn schort om en een zwarte hoofdband. Verveeld schep ik wat friet om met een grote friet- schep. Ties komt brullend binnenlopen met een gigantisch sla- gersmes in zijn handen. Ik slaak een kreet à la Bruce Lee, spring over de toonbank, maak een koprol onder hem door en sta weer op. Ties draait zich om en valt mij zogenaamd aan. Ik block het mes met de frietschep, schop hem in zijn ballen – hij heeft een tok aan – pak hem bij zijn hoofd en doe net alsof ik hem een dode- lijk knietje geef. Als een blok stort hij neer. Ik zet mijn voet op zijn borst, spuug hem zogenaamd in zijn gezicht en zeg, in plat Graalkamps: ‘Keu j’ niet normaal patat bestell’n? Rare tuffel.’

Snel bekijken we het resultaat. Deze keer is het gelukt: we zijn binnen beeld gebleven en ik wist mijn tekst nog. Straks gaan we het editen, dan spelen we het filmpje vertraagd af met geluiden eronder en muziek. En dan uploaden op ons kanaal op TikTok.

‘Lekker, Joes.’

Ties veegt zijn witte haren uit zijn gezicht en geeft me een boks. Ties noemt me nooit Yousef. Hij schrijft het ook op zijn Nederlands, als *Joes*. Ik schrijf het zelf ook zo.

Sinds TikTok in Nederland begon, zo’n vijf jaar geleden, maken we filmpjes. We zijn er nooit mee gestopt. Eigenlijk zijn we te oud

voor TikTok. Ik denk dat Ties wel zou willen stoppen en ik eigenlijk ook. Maar ik ga door voor de Tuffelhook. Ik merk gewoon dat er meer klanten naar onze snackbar komen door die filmpjes. En dat hebben we hard nodig. Zeker na corona.

Ties bekijkt het filmpje nog een keer. 'Jij bent een topacteur, Joes. Echt.'

Ties zegt het vaak. Ik weet nooit wat ik daarop moet zeggen.

'We zijn net op tijd,' zegt Ties. 'Je vader komt eraan.'

Door het raam zie ik hem vanaf de overkant aan komen lopen, met zijn schort om.

Als je het over topacteurs hebt, dan heb je het over mijn vader. Het is net of hij twee personen is. Thuis is hij de man die nooit lacht, die huilend achter zijn laptop zit en soms helemaal uit zijn dak gaat. In de Tuffelhook is hij de gezellige, vriendelijke Syriër met pretoogjes die voor iedere klant een glimlach heeft. Ik raak er nog steeds van in de war.

'Goedemorgen, meneer Mansour,' zegt Ties.

'Jij mag Omar zeggen, Ties, dat weet je toch? Alles goed met jou?'

Snel gaat hij aan de gang met het inrichten van onze koelvitrine. Alle frikandellen, kroketten, kipcorns en hamburgers legt hij netjes op een rijtje, met hier en daar een blaadje sla als versiering. Hij maakt er een waar kunstwerk van, iedere dag opnieuw.

'Hebt u het al gehoord, meneer Mansour? De regering wil Syrische vluchtelingen in de Bosloper zetten.'

Mijn vader knikt, zonder op te kijken. 'Ja gehoord, ja.'

'En nu gaan ze met z'n allen demonstreren vanmiddag. Dat zegt Ernst Baaks.'

'Wat?'

Mijn vader trekt geschrokken zijn hoofd uit de vitrine. Hij stoot zich aan de rand. Hij pakt zijn rode zakdoek uit zijn zak en houdt hem op de zere plek. Mijn vader heeft zeven rode zakdoeken, een-tje voor iedere dag van de week.

'Ja, hier. Kijk maar.'

Ties laat zijn telefoon zien. Met zijn lange grijze haren in een knotje en zijn ongeschoren hoofd staat Baaks op de foto. Hij heeft een Nederlandse vlag om zijn schouders en wijst naar de camera. *Geen Syriërs in Graalkamp* heeft hij eronder geschreven. Hij roept iedereen op om vandaag te gaan demonstreren bij het hotel. Hij heeft al een dikke duizend likes op zijn post en over de honderd retweets.

Vroeger had Ernst Baaks ook een snackbar in Graalkamp. Toen mijn vader begon met de Tuffelhook en Baaks daardoor minder friet verkocht, begon hij tegen iedereen te roepen dat mijn vader alleen maar beschimmelde rotzooi had liggen en dat de ratten bij ons over de vloer liepen. Soms kwam hij 's avonds laat schreeuwend langs, stomdronken. Dan noemde hij mijn vader terrorist en haatbaard, en gooide rotte eieren tegen onze ramen.

Een paar jaar geleden is Baaks failliet gegaan. Hij had te veel schulden en dronk te veel. Hij moest zijn huis verkopen en woont

nu in een flatje, een dorp verderop. Hij leeft van een uitkering en besteedt zijn tijd aan demonstreren tegen Syrische vluchtelingen.

Er zijn twee mensen aan wie mijn vader een hekel heeft: Bashar al-Assad, de president van Syrië, en Ernst Baaks.

Mijn vader staart met een felle blik naar de foto van Baaks. Zijn mond is vertrokken, alsof hij erop wil spugen. Met een ongemakkelijk gezicht stopt Ties de telefoon weer in zijn zak.

Tring! Het belletje van de deurmat gaat en dat betekent klanten.

Saskia komt binnenwandelen. Met Kim.

Ik kijk naar Kim, naar haar blonde krullen, haar verblindend blauwe ogen en vooral naar haar mooie, kleine mond met die volle lippen die zo eigenwijs naar buiten krullen – die lippen die ik acht jaar geleden heb gekust.

Toen ik acht werd, ging ik na de meivakantie naar de Ekkel, de enige basisschool in Graalkamp. Ik had anderhalf jaar Nederlands gehad in het asielzoekerscentrum en ik was apetrots dat ik het al een beetje sprak. Ineens kwam ik in een klas met vijftientig kinderen die razendsnel Nederlands kwebbelden, of erger nog: Graalkamps. Ik verstond er geen woord van.

De juf stelde mij voor aan de klas. ‘Yousef komt oet Syrië. Hij is ’n vreemdeling,’ zei ze.

De klas begon te giechelen. ‘Da’s niet om te lach’n,’ zei de juf. ‘Zo heet dat gewoon, dan be’ je ’n vreemdeling.’

Kim zat met een grote blauwe strik in haar haar vooraan

nieuwsgierig naar me te kijken. In de pauze kwam ze met haar vriendinnen naar me toe. ‘Hé, vreemdeling! Doe je og’n ’ns dicht.’ Toen gaf ze me een kusje en rende giechelend weg.

Die week bleek dat mijn Nederlands nog te slecht was om bij Kim in de klas te blijven. Ik ging terug naar groep drie en kwam naast Ties terecht. Ik heb haar nooit meer gesproken. En zeker nooit meer gekust.

Kim heeft een korte spijkerbroek en een kort topje aan, waardoor iedereen haar bruine buik en mooie lange benen goed kan zien. Maar ik kijk vooral naar die mond en die blauwe ogen, die me alweer verblinden. Langzaam loopt ze op de toonbank af.

‘Moj.’

‘Moj,’ zeg ik terug. Dat betekent hallo hier in Graalkamp.

Kim wil een bananenmilkshake, Saskia wil aardbei. Daarna gaan ze buiten op ons bankje zitten, in de zon. Het is pas half een, maar het is al pittig warm. Ik kijk door het raam hoe Kim haar benen insmeert met zonnebrand alsof het stuk voor stuk kunstwerken zijn. Ze maakt er een show van, zoals ze overal een show van maakt. Veel jongens, maar vooral veel meisjes vinden dat maar niks. Ik wel. Ik kan er de hele dag naar kijken. En dat is wat ik al acht jaar doe, veilig van een afstandje naar haar kijken.

‘Kim de *man eater*,’ zegt Ties.

Er gaan verhalen rond over Kim: dat ze het al met meer dan tien jongens heeft gedaan. En dat ze ze daarna weer laat vallen als een baksteen. Ik geloof er helemaal niks van.

‘Kim is niks voor jou, Joes. Geloof me, ome Ties weet dat soort dingen.’

Vanachter zijn witte haren kijkt hij me aan als een wijze oude man. Niet alleen Ties’ haren zijn wit, ook zijn huid. Mijn vader noemt hem vaak witte Ties. Ik ben donker, tenminste, mijn haren zijn pikzwart, mijn wenkbrauwen ook en mijn huid heeft een caramelachtig tintje. In een van de comments op TikTok noemde iemand ons Sjors & Sjimmië, twee jongens uit een oude strip van vroeger.

Ties heeft het al een keer gedaan. Op vakantie in Spanje, met een meisje uit Noorwegen. Tenminste, dat zegt hij.

De milkshakes zijn klaar. Ties zet ze op een dienblad en kijkt mij vragend aan. ‘Ga jij het brengen?’

‘Doe jij maar.’

‘Schijterd.’ Ties loopt met het dienblad naar buiten, naar de meisjes.

Door het raam zie ik hem met ze kletsen en naar mij wijzen. Giechelend kijken Kim en Saskia om naar mij en zwaaien. Als een boer met kiespijn zwaai ik terug.

‘Wat heb je gezegd?’ vraag ik aan Ties, als hij terugkomt.

‘Gewoon, dat je even druk was en dat je het ontzettend jammer vindt dat je het niet zelf kon brengen, maar dat ze de vriendelijke groetjes van je krijgen. Dat moest ik toch zeggen?’

Ik stomp Ties tegen zijn schouder. Maar stiekem ben ik ook een beetje blij. Zonder Ties zou ik nooit in contact komen met Kim.

Als de meiden de milkshake ophebben, stappen ze op hun fiets. Lachend zwaaien ze naar ons en dan zijn ze weg.

‘Ze hebben handdoeken bij zich,’ zegt Ties nadenkend. ‘Ze gaan naar het zwembad. Misschien moesten wij daar ook maar eens naartoe.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik moet werken.’

‘Maar het wordt helemaal niet druk vandaag!’ zegt Ties. ‘Kijk naar het weer. Veel te warm voor friet.’

Ik kijk hoopvol naar mijn vader, of hij gehoord heeft wat Ties zei. ‘Baba, wat denk je... Wordt het druk vandaag? Kan ik naar het zwembad?’

Het heeft geen zin. Hij gaat nee zeggen, zoals altijd. Want op zaterdag moet ik werken in de snackbar. Afspraak is afspraak.

Maar dan doet hij iets wat ons leven voorgoed zal veranderen.

‘Ja ja. Ga maar. Ik red wel.’

Hij kijkt niet eens op terwijl hij het zegt. Met een afwezige blik staat hij de friet rond te scheppen.

Ik ga zo snel mogelijk weg, voordat hij zich bedenkt.

4

Samen met Ties fiets ik naar het zwembad. Ties rijdt met losse handen, terwijl hij op zijn telefoon kijkt.

‘Check dit,’ zegt Ties. ‘We gaan al richting de duizend views!’

Duizend views in een half uur: het kan slechter.

Ties slingert bijna de weg op, omdat hij op zijn telefoon kijkt. Een busje dat achter ons rijdt, komt toeterend voorbij. Op de zijkant staat het logo van een nieuwsprogramma van de tv. Ze rijden verder, richting de Bosloper. Natuurlijk, ze komen voor de demonstratie.

‘Zo zo... De media zijn er ook al bij,’ zegt Ties. ‘Graalkamp wordt beroemd!’

Het valt me nu pas op dat de weg richting het hotel aardig druk is. Ik zie flink wat mensen de heuvel op gaan. Sommige hebben spandoeken bij zich.

‘Zullen wij ook even gaan kijken?’ zeg ik tegen Ties. Ik ben wel benieuwd, ik ben nog nooit bij een demonstratie geweest.

Ties fronst zijn wenkbrauwen. ‘Weet je het zeker? Ze gaan wel demonstreren tegen je landgenoten.’

‘Landgenoten?’ zeg ik verbaasd.

‘Ik bedoel, jij bent gewoon een Nederlander,’ zegt Ties haastig. ‘Maar je bent geboren in Syrië. Dat bedoel ik.’

Als ik aan landgenoten denk, dan denk ik nooit aan mensen uit Syrië. Dan denk ik aan mensen als Ties. Aan Nederlanders. Want dat is wat ik ben, een Nederlander. Zo voel ik me en zo staat het in mijn paspoort.

Ik zag een tijdje geleden een filmpje van een jongen met een Aziatisch uiterlijk die met een Brabantse zachte g sprak. Hij noemde zichzelf een banaan: geel aan de buitenkant, wit aan de binnenkant. Geel vanwege zijn huidskleur en wit, omdat hij zich gewoon een blanke Nederlander voelt. Een blanke Nederlander is. Ik snap dat wel, alleen zou ik mezelf eerder een mokka-slagroomtaartje noemen.

Het is maar vijf minuutjes heuvelop. Al snel staan we aan het begin van de lange oprit naar de Bosloper. De weg is bedekt met grof grind. We moeten afstappen en lopen om verder te komen.

Het is druk. Ik zie oudere Graalkampers die met stoeltjes en koelboxen de klim naar het hotel gemaakt hebben. Er zijn ook best veel jongeren uit het dorp die er, net als wij, op af zijn gekomen. Ik herken de meeste wel van school, en anders uit de snackbar: half